

Søndagen.

Et Tillægsblad til "Dagen."

Redigeret af Ch. Overhau. Udgivet af A. C. Rostad.

1837.

Kjøbenhavn, den 22. Januar.

Nr. 4.

Nogle Bemærkninger og yderligere Oplysninger om Albrecht Dichts Mord paa Bornholm.

I Søndagsbladet Nr. 39, 1836 er givet en Fremstilling af denne Sag, der trænger til nærmere Belysning. Selvmorderen Jørgen Christian, der inden Retten havde tilstået, at han den 26de November 1833 havde dræbt Albrecht Dich, fremstilles nemlig i hiint Blad som en Ulykkelig, der rimeligen ved en haard Behandling og især et frøngt Forhør i 24 Timer var afpresset Tilståelsen af Gjerningen, naaget Referenten i Bladet mener, "at et Blik paa det med Udtoget (nemlig Tidsskriftet Forseie 18—24) følgende Situationskaart, og en nogenledes omhyggelig Sammenligning af Vidneres Udsagn synes næsten til Evidents at bevise, at han ikke kan have begaaet Mordet." Endskiønt man nu vel maa antage, at den der interesserer sig for sit Fædrelands Anliggender, noiere har gennemgaaet denne mærkelige Sags Acter, og derved idetmindste ikke er kommen til den Sikkerhed i sine Slutninger om Jørgen Christians Uskyldighed, som hiin Referent i Bladet udviser; saa formener jeg dog, da Sagen er af Vigtighed, og flere Omstændigheder ved den ere af den Betsaffenhed, at der letteli- gen blive nogle Tvivl tilbage, især naar man ikke kiender til de senere Oplysninger, saa at det ikke vil være ukjært, at den atter fremdrages for Lyset. Vi glæde os nemlig med Rette over, at vore borgerlige Indretninger yde os fuldkommen personlig Sikkerhed, saa det efterlader et ubehageligt Indtryk, om man maatte sætte Lillid til Referentens Fremstilling af den bornholmste Mordsag; at en Mand i vort Fædreland sandsoligen var faldet som et uskyldigt Offer for en barbarisk Rettergangsmaade; selv om vi vide, at en saadant Misbrug ikke er grundet i Lovgivningen. Og da Bornholm sundom bliver fremstillet som et terra incognita for Beboerne af Danmarks øvrige Provindser, forme- ner jeg, at det ogsaa af den Grund bør vides, at et saadant Barbarie ingenlunde er udøvet paa denne fjerne Klippe-Ø. Man kunde mulig- gen ellers antage, at ingen Stemme her paa Landet, hvor alle nær- mere Omstændigheder maatte være vel bekendte, løstede sig mod hiin svære Beskyldning i Bladet, fordi man i Almindelighed var enig med Referenten. Men dette er ingenlunde Tilfældet; thi Enhver, der kiender til Sagens nærmere Omstændigheder, til Jørgen Christians til- ligere Liv, seer ikke i ham et uskyldigt Offer for en uvidende Dom- stols Haardhed, men en farlig og yderst snedig Forbryder, der dog tilsidt maatte bukke under Vægten af sin vaaguende Samvittigheds Vebredelser.

Først maa her den Indvending bortryddes, at Mordstedets Beliggenhed og Vidneres Udsagn næsten skulle godtgjøre, at Jørgen Christian ikke kan have begaaet Mordet; thi er dette Sandhed, da maa man tillægge hans efterladte Brev, hvori han tilbagekalder sin Bekjen- delse, nogen Vægt, skjønt de indeholde saa megen Modsigelse.

Trende Vidner forklare, den ene at have seet en Person at ile til, og de tvende Andye ligeledes en Person at løbe fra Mordstedet. Denne maa efter alle Sagens Omstændigheder have været Morderen, og hiint Person beskrives af Vidnerne som en Mand af middelmaadig Høide; hvorfor Referenten med et Skin af Ret undrer sig over at Inquirenten absolut vil have, at den usædvanlig høie Jørgen Christian skal have dræbt Albrecht Dich. Men hvoraf veed da Referenten, at Jørgen Christian var saa usædvanlig høi? En Deponent skildrer ham saaledes, førend han endnu var fremstillet i Retten; men Referenten har ubilligen overseet, at Dommeren, efterat Personen var fremtraadt i Retten, og han altsaa selv med egne Øine overbeviste sig om hans Høide, utrykkeligen gjør den Bemærkning, at Arrestanten er middel af Høide og Proportion. (Forhøret af Ste Martins). Og saaledes har ogsaa Enhver, der kiendte Jørgen Christian, og som jeg har udspurgt om hans Høide, beskrevet mig ham. Iøvrigt er Begrebet, om en Person er høi eller lav, hos Almuen meget relativt; men findes et Vidnes Udsagn for Retten nødvendigt, saa har Dannebrogsmænd og

constitueret Sandemand Holst i de senere optagne Forhører i denne Sag bekræftet, at Jørgen Christian var af middel Høide. Man lægge fremdeles Mærke til Udsagnet af Gjertrud og Datter, da det er disse tvende Vidner, som have seet den fra Mordstedet løbende Person; de antog ham for en vis Engel, der for nogen Tid siden var bleven forrykt i Hovedet, (see Forhøret af 27de November 1833). Personen var hel- ler ikke ulig den bekjendte Hans Christensen, da der ikke er stor For- siel paa denne og Engel, skjønt Sidste dog nok er lidt høiere. Da hiint Vidnesbyrd blev afgivet, var Hans Christensen bestemt som mis- tænkt for Mordet, men Vidnerne troede, at det snarere maatte være en noget høiere Person, om hvem det imidlertid blev oplyst, at han til den Tid havde været hjemme. Men om man nu tænker sig Morderen at have været Jørgen Christian, der var lidt høiere end Hans Christen- sen, da maa man indrømme, at hine rigtige Vidneres Udsagn snarere med Hensyn til Høiden bekræfter end svækker denne Formodning. Det Vidne, som havde seet den til Mordstedet løbende Person, formeente, at det var Ole Kosod; imidlertid er inden Retten den Ste Martins ble- ven bemærket, at Forskiellen imellem Arrestanterne Jørgen Christians og Ole Kosods Høide ei var saa stor, at jo en Feiltagelse muligt kunde finde Sted.

Referenten i Søndagsbladet lægger fremdeles megen Vægt paa, at det skulde være oplyst, at Jørgen Christian rimeligen har opholdt sig paa et andet Sted, end hvor Mordet blev begaaet. Vi ville nær- mere undersøge denne yderst vigtige Omstændighed. For at sætte Læs- seren ind i Sagen, maa jeg her anføre Referentens Ord. "Naaget et Vidne forklarer, at han har talt med Dich kort for denne Kom til Mordstedet, og at han senere har vendt sig om og seet en Person, af middelmaadig Høide, ile efter Dich, medens et andet Vidne siger, at have seet Dich tale med første Vidne, og siden, over et Qvarteer efter, seet en Person, ogsaa af middel Størrelse, forlade Mordstedet, skal dog den usædvanlig høie Jørgen Christian, fra det Mieblik det første Vidne vendte sig om, have ileet efter den Myrbede, dræbt ham, plyndret (hvis der ikke er skeet endnu een Forbrydelse, som da havde været yderst mærkelig, men hvorom ikke er givet Oplysning), og dog tilfods have tilbagelagt en større Strækning, end en kjørende i samme Tid havde gjort, tildeels i smaat Trav, til et Sted, hvor han skulde have mødt Hans Christian (skal være Jørgen Christian), og hvor han ved sin Ankomst fandt denne staaende rolig, uden Blod paa sine Klæder." Disse Vidner ere Anders Michelsen, Niels Marcker og Gjertrud, Jens Myregaards Hustru. De tvende første, Anders Michelsen, og Niels Marcker, vare fulgte ad til Vestermaria Kirke, der ligger de ad fra hinanden, da den Sidste kiorte forbi Udbyggaer Jørgen Christians Huus, og videre op i Skoven, hvor han omtrent Kl. 9 traf Jørgen Christian. Anders Michelsen fortsatte imidlertid sin Vej, havde fra Landeveien seet Dich komme gaaende fra Møllehuset, og hilst paa ham, og havde strax derefter ved at see sig tilbage, be- mærket en Person komme ud af Skoven, og løbende paa Læerne sætte over Veien ind i Krattet, hvor Dich fandtes myrder. Gertrud, Jens Myregaards Kone, havde seet Anders Michelsen hilse Dich, gif der- paa ind i sit Huus, og var — efter hendes Formening — inde et Qvar- teers Tid, hvorpaa hun med sin Datter Elsebeth gif op mod Bierre- gaards Skoven, der ligger omtrent 500 Skridt nordostlig fra Mordste- det; derpaa observerede hun med Datteren, at der omtrent sydvest fra, eller i den Direction, hvor det lille Krat ligger, kom en Person lø- bende i mørke Klæder. Denne, af disse trende Vidner bemærkede, Person maa være Morderen, og deraf slutter nu Referenten, at Mor- deren med Hensyn til Tiden ikke kan have været Jørgen Christian, der af den kiørende Niels Marcker blev truffen i Skoven. Niels Marcker havde imidlertid været ved Jørgen Christians Huus, havde der opholdt sig, for at spørge efter Jørgen Christian, dog formenes dette Ophold ikke at have været i 5 Minutter; hvorimod han forklarer, at han kiorte meget langsomt, da Hestene vare sletfodrede, og Veien paa den Mars- tid meget solet. Han yttre endvidere, at han troer det muligt, at en ras og let Mand, som Arrestanten, kunde begaae Mordet, og dog

veed meget vel, — desværre vore mange Forbrydere her paa Landet kjende det alt for vel, — hvorvidt Dommerens Magt strækker sig over ham; og den Uskyldige vilde dog vel ogsaa først see, hvori dette Vderste skulde bestaae, inden han paalsi sig selv et Mord. Er Arrestanten derimod skyldig, er i det eenlige Fængsel hans Samvittighed bleven vækket, og æles han af dens lenlige Vebredelser, da kan man vel forestille sig, at Dommerens Overbeviisning, udtalt saa ofte og med saa megen Fasthed, kan sætte hans Indre i Bevægelse, og saa godt som ved en moralisk Tvang usdr ham til at bekiende en Brøde, som han ikke længer er mægtig at skjule. Jeg finder her et passende Sted til nærmere at opløse Dommerens Bemærkning, at Arresternes gode Indretning rimeligen har haat megen Indflydelse paa Jorgen Christians Tilstaaelse, hvilken Vittring haardt af Referenten er dadlet, uden at denne kjender det mindste til de locale Forhold. Tidligere bleve Arrestanterne opbevarede i Ronne Hovedvagt. Arresterne laae hinanden saa nær, at de indbyrdes kunde holde hinanden med Selskab, desuden var deres Antal som oftest saa stort, at flere sadde sammen. At de brugte Tiden til at holde hinanden ved et usforagt og frækt Mod, det er nok som bekjent for Byens Indvaanere. Arresterne vare fremdeles rundt om Vagtsluen, og selv om den strengeste Orden der blev iagttaget, saa er dog en Vagtsluens Liv og Dummel, naar Samme kan lyde ind i de nære Arreste, ikke stikket til at vække Forbryderes Eftertanke. Jorgen Christian sad derimod i den nye Raadsluens Arreste, hvor han var fuldkommen affondret fra alle andre Mennesker, overladt i den dybeste Ensomhed til sine egne Tanker. Han siger om sig selv, at han ved Epil og Svitt har sat Endeel overstyr. Men just paa et saadant Menneske, der ikke er vant til Ensomhed, virker denne stærkest. I sit urolige adspredte Liv havde det loffedes ham at dæmpe Samvittighedens Vebredelser, men derfor maatte ogsaa dens Magt, da den først i det eensomme Fængsel var vaagner, des mere qvale ham. Og saaledes har vistnok Fængslets Ensomhed, ligesaa meget som Inquirentens Vær, bidraget til Forbryderens Tilstaaelse. Jovrigt var hans Fængsel saaledes, at ikkun Ensomheden kunde have Indflydelse paa hans Tilstaaelse. Hans Arrest var rummelig, og blev opvarmet paa de kolde Dage; han var ikkun belagt med et almindeligt Feltjern fra Haanden til Foden. Og naar Referenten henkaster den Vittring: "Eigtelse imod Inquirenten om at have bevirket en Tilstaaelse ved Prygl og Druen," og sætter denne Eigtelse i Forbindelse med Jorgen Christians Sag, (— jeg vil til Referentens Vær troe, at det skeer af Uvidenhed), — da er det vel ikke overflodigt, at Læseren gjøres bekiendt med, at denne Eigtelse angaaer en anden Arrestant, der ikke i Fængslet straffedes forat bringes til Bekiendelse, men for begaaet Morden.

Vi ville nu noget nærmere betragte Jorgen Christians Tilstaaelse, om nemlig den Vdiagtighed, hoormed den flere Gange er aflagt, om dens Overensstemmelse med alle tidligere Oplysninger, tillader os nogen rimelig Formodning om, at den kan være falsk?

Jorgen Christian siger, at han listede sig bag paa sit Offer, — et Vidne havde bemærket en Person kommende ud af Skoven, lobende paa Lærne, ligesom forat liste sig paa Noget. Han slog sit Offer bagfra med Stokken i Hovedet, saaat han bevidstløs faldt om; — Synet over Liget godtgjorde, at der, iblandt flere Saar, fandtes et stort og dybt i Baghovedet, hvoraf det ituslagne Cranium gæbde frem. Jorgen Christian forklarer fremdeles, at den Myrdede sprællede om paa Jorden, og kom derved ind paa Engen i Skovlunden, hvor han tilfældig ham flere Saar paa samme Maade, uden at han veed hvor mange; — der var bemærket Blodpletter i saa Skridts Afstand fra Stien til Stedet, hvor Liget fandtes med flere betydelige Saar i Hovedet. Han pttter fremdeles, at den Myrdede hverken vægede sig eller talte; — man havde fundet den Dræbtes Stok i Buskene tæt ved, og paa Samme et Par Blodpletter, som dog formodedes at være komne fra den Afbøde selv, da der ikke paa Samme var Tegns til, at den havde været brugt til noget Slags Forsvar. Anders Mikkelson kjørte i meget kort Afstand fra Mordstedet, men han hørte hverken Raab, eller Skrig, eller nogen anden Støi, hvilket mærkeligen bekræfter Jorgen Christians Udsagn om, at Mordet ikke foranledigede Saadant. Under Udførelsen af Gjerningen, forklarer Jorgen Christian, at han var i en oprørt Sindstemning, arrig i Sindet; kort efter derved, han formener et Dvarteer, var han igjen fuldkommen rolig. Mon han har givet denne Forklaring, forat gjøre det rimeligt, at han kan have udført Mordet, uagter han saa kort efter i Skoven traf samme med Niels Marcker, der intet Mistænkeligt fandt ved ham? Han maa have haat stort Hastværk; thi han havde seet den Mand at komme, som han skulde træffe sammen med i Skoven. Mon det ogsaa er, forat søkke Stykken af sit tidligere, formeentligen beviste, Alibi — at han foregiver, at han i saa kort Tid havde opholdt sig paa Mordstedet, at Bevægelsen, og altsaa ei heller Livet, var ganske ophørt, saaat han endog saa tænkte sig det som en siern Mulighed, at han kunde leve op igjen? En Munnhaffe blev fremlagt i Retten, og, da han blev bekiendt for at have udført Mordet ved Hjælp af den, beuagtede han det med en haanlig Latter. Efterat han var bragt til Tilstaaelsen, beskriver han Mordinstrumentet at have været en tyf Hækselknap, uden Vefslag eller Anster, men sværere end Haandstokke i Almindelighed. Dette stemmer med den videnfabelige Undersøgelse af den Dræbtes Saar; vi maa her høre Landphysicus Growes Ord: "Jeg maa med Hensyn til det dræbende Instrument bemærke, at Saarene i de bløde Dele vare stødte Saar, som ikke viste noget Indtryk af det dræbende Instrument, som kunde antyde detses Figur eller Bessaffenhed; Fracturerne af Hovedbenene vare mangfoldige, men der fandtes ikke nedtrykte Beenstykker, hvilket et ret tungt Jerninstrument, fort med nogentunde Kraft, saa let frembringer." Og i Con-

clusum hedder det derfor: "At alle Saar og Fracturer vare af den Bessaffenhed, at de kunne være bibragte med det af Morderen angivne Instrument: en Hækselknap uden Vefslag og Knoter." Vel gjør nu Referenten i Bladet denne mærkelige Bemærkning: "De Meddelelser, han giver om, hvorledes han har dræbt den Myrdede, synes nemlig at være sammensatte af det, han ved Nyttet og Folketsnak, under det lange Ophold, der skee i Sagen, har kunnet erfare om, hvorledes Mordet sandsynligviis maatte være skeet, og dette Ophold viser sig da her i sin hele Skadelighed." Men jeg beder nu Enhver, som besidder nogen Menneskekundskab, nærmere betænke: Om man med nogen Rimelighed kan antage, at en uskyldig Arrestant, der ved et langvarigt og strengt Forhør var bragt til en usandsfærdig Bekiendelse om et Mord, og som man dog maa antage, i en søregen, indvortes fornuet og nedtrykt, Sjæletilstand var traadt tilbage i sin Arre, skulde der anvende Tiden til at esiertænke, hvorledes han efter Nytt og Folketsnak maatte have udført den Gjerning for at hans Tilstaaelse i det følgende Forhør, Dagen efter, kunde faae Skin af Sandhed, saa at der ikke skulde findes Noget i hans Forklaring, der kunde vække Formodning hos Dommeren om hans Uskyldighed? Han havde da ikke engang været fuldkommen heldig i sin usædvanlige Grublen! Thi en listig Arrestant, der havde været heftet i samme Munnhaffe som Hans Christensen, havde jo fortalt den første Dommer (der isørigt selv rigtig pttter sig om sin Erfaring om slige Fortolkningers Troværdighed: at Arrestanterne som oftest ere hinanden troe, saa at de ei forklare Noget imod hinanden; hvorhos de heller ikke ere bange for at udfpnyte deres Historier med selvgjorte Tilfæmninger, som det undertiden synes, for at drage En eller Anden, de have Noget imod, Mistænke paa) at Albrecht Dich var slaget i Hovedet med en Plougslæber, der nemlig er en smal Jernstang. Det havde da ligget Jorgen Christian nærmere, at glæde sin strenge Inquirent ved at tilstaae, at Mordet var udført med den af ham tilveiebragte Munnhaffe, der ogsaa er et stumpt Jerninstrument, end at udsætte sig for, at man maaigen ikke vilde troe, at han dertil ikkun havde brugt en Stok, der ogsaa foranledigede en Correspondence med Landphysicus. Eller har man ikke langt snarere Grund til at antage, at hans Forklaring om Maaden, hvorpaa Mordet af ham er udført, træffer saa noie sammen med alle tidligere og senere indhentede Oplysninger, fordi han da taler Sandheds Sprog? Og maatte man ikke have ventet at den Uskyldige i sit Fængsels Ensomhed havde vundet Fatning og Styrke, til i et af de paafølgende Forhører at træde frem for sin Dommer med en god Samvittigheds Tillid, og med Sandhedens seierlige Kraft, for at tilbagefalde en af tvungen Bekiendelse, istedetfor at han i de senere Forhører (nemlig den 17de og 28de Marts) vedbliver i Retten at give hderligere Forklaringer om Mordet, uden med et eneste Ord at hentyde paa sin Uskyldighed? Og der fattes ham ikke Leilighed til en saadan Tilbagefaldelse eller Hentydning. Han nægte at have plyndret den Myrdede, Inquirenten foreholdt ham oftere det høist Usandsynlige i at have udført en større Forbrydelse, for at lette sig Udførelsen af en mindre, og dog uden indtrufne Forhindringer at afstaae fra samme, samt den udflyndrede Tilstand, hvori Liget blev fundet. Men det falder aldrig den ellers saa snedige Jorgen Christian ind at sige sin Dommer; at han jo deraf kunde see, at han heller ikke havde begaaet den større Brøde, men han forbliver ved sin Paastand, at han taler Sandhed, og fortsætter sin Forklaring om Mordet.

(Sluttes i næste Nummer.)

Thorvaldsens Marmorfrise: Alexander den Stores Indtog i Babylon.

Sam. Amster i München har nylig sluttet Thorvaldsens berømte Marmorfrise: Alexander den Stores Indtog i Babylon. Sticket er ledsaget af Oplysninger af Ludvig Schorn. Om dette Kunstværk meddeles der følgende: Da det pavelige Pallads paa Monte Cavallo, skulde indrettes til en pragtfuld Sommerresidents for Napoleon, fik, blandt flere Kunstnere, Thorvaldsen Bestilling paa at smykke det Indre deraf med Billedhuggerarbejder. Han udarbejdede derfor et stort Relief i Gips, i Form af en Frise, for en af Salene, og fremskillede derpaa, med let forstaaelig Hensigt, Alexander den Stores Indtog i Babylon. Senere fik han to Gange Bestilling paa at udføre det i Marmor, først for Grev Sommarivas Landsked ved Comersøen, siden for Christiansborg Slot i Kjøbenhavn. Der er maaskee intet Værk af den nyere Kunst, hvis Værd vi Medlevende med større Sikkerhed kunne vurdere end dette Relief af Thorvaldsen. Ved alle Fremstillinger, som udelukkende tilhøre vor Tid og udbiøle nylig vakte Interesser, er

Selveddrag og for høi Burdering lettere tænkelig; men her, hvor de simpleste Motiver ere behandlede med simpel Skjønhed, hvor Gjenstand og Bearbejdelse ligesom fuldkomment gennemsigtige gaar over i hinanden, kunne vi med Visshed paastaae, at alle kommende Tider, hvis Bisald har Betydning, ville dese vore Følelser og kun en barbarisk Tid kan være tillukket for dem. Mesteren har deri vaakt den fortræffelige Relieffstil i den græske Kunsts blomstrende Tidsalder og viist, at ogsaa den moderne Kunstner formaaer at behandle den billedlig fremstillede Tanke i Antikens Aand og simple Skjønhed. For ingen Art af Kunst ere de naturlige Grændser for Stilen saa faste og uforanderlige, som for Relieffet, og dog har, siden den helleniske Plastiks blomstrende Tid, Kunsten ikke holdt sig inden for disse Grændser. Allerede Romerne overstred dem, og i den christelige Kunst gjorde endogaa et aldeles modsat Princip, det materiske i Perspektivet, sig gjældende. Relieffets Væsen er rolig episk Fremskriden, i Modstæning til den lyriske Fordybning i det Indre, og til Momentets dramatiske Magt. Men de Gjenstande, som den christelige Interesse bemægtigede sig, tillode ikke en saadan Opfatning. Vi ville ikke blot se Christus som en historisk Stikelse, ikke som en ligegyldig Forbigaaende, men ganske vende os til ham, hengive os til ham med vor hele Sjæl. Den perspektiviske Opfatning i Relieffet fik sin høieste Uddannelse ved Ghiberti, som udførte den med den største Rigdom og høieste Ynde. Om man end ikke vil ansee denne Stil, saaledes som den kom til Udførelse ved ham, som noget aldeles Forfælt, saa er det dog vist, at hans Exempel aabnede Bildfarens Vej, som Kunstnerne senere betraadte. I ethvert Tilfælde er det en overordentlig Fortjeneste, ogsaa at have tilbageerobret os den Skjønhedens Side, som fremstilles i det rene græske Relief, og det er en Fortjeneste som Ingen uden Thorvaldsen uimodsigeligen har erhvervet sig. Valget af en Gjenstand, som kan gives en antik Behandling, er vel en Betingelse, men kun den, der kunde behandle den med reen og om Sands for den simple Skjønhed, og fuldkomment gennemtrængt af denne, var istand til at gjøre det med et saadant Held. Stoffet er meget lykkeligt valgt: den store Macedoniens Indtog med sine Helte i Morgenlandets underfulde Stad, Magiernes Sæde, tillader en Rigdom af Billeder og Fremstillingen af græske Skjønheder, omgibne med et Skin af orientalsk Lys. Togets Form passede ogsaa ypperligt til Relieffets naturlige Love, og tillod med al Rigdom ogsaa at forene den Maadeholdenhed, som Plastiken nødvendig behøver. Da det Hele danner en omkringløbende sammenhængende Friese, saa berøre Ende og Begyndelse hinanden, og ere kun adskilte ved et Palmetræ, som Grændsetegn. — I Amstels Værk ere de enkelte Grupper udførte i 21 Blade, efter en meget tilfredsstillende Maalestav, og det sammenhængende Hele er i mindre Omrids fremstillet paa eet Blad. Tegningerne ere gode og Amstels Stil har med stor Trofasthed og Held gjengivet det Eiendommelige i det Plastiske. Det er en stor Nydelse, at kunne paa disse Blade gaar ind i Enkelthederne af de skønne Former, de milde ædle, Bevægelser, det fortræffelige Drapperie, og en sand Binding er dette Værk for det kunstelskende Publicum, som derved gives Udgang til at lære at kjende og studere den store Kunstners betydeligste Værk, for saavidt det kan ske uden at have Originalen for sig.

Blandinger.

I forrige Tider blev Bergamo kaldet Harlequinernes Fædreland, nu kan det kaldes Tenoristernes Fædreland; thi i de sidste halvtredstindstyve Aar har Bergamo frembragt de meest beundrede italienske Tenorsangere. Rubini, der er Søn af en Postkarl, blev født der i 1796; hans to Brødre, begge udmærkede Sangere, ere ogsaa fødte der; ligeledes Biganoni, Bianchi, Rozarre, Bordogni, Donzelli, David den Ældre og David den Yngre.

Modellen til Thorvaldsens Monument over Schiller er nu færdig og opstillet i Thorvaldsens Atelier. Digterens Hoved er forfærdiget efter Danneberg's Buste, og hans Physiognomie synes at udtrykke en eller anden høi Tanke, som skal meddeles Verden i en poetisk Indklædning. Figurens Stilling er grandios, men maa endnu frembringe et langt større Indtryk i Metal end i Gips. Den danske Architect, Hr. Bindesbøll, har, efter Thorvaldsens Angivelser, udført to Tegninger til en Piedestal for Schillers Statue, og sendt dem til Stuttgart, hvorfra man nu venter paa Svar, for at sende Monumentet til Tydskland. Paa de tre Basreliefs, der skal smykke Piedestallen, vil Kunstneren snart lægge sidste Haand for at ogsaa de kunne blive støbte, da de ikke, som man tidligere troede, skulle udføres i Marmor. Det første Basrelief forestiller Digtekunstens Genius, en svævende bevinget Figur med himmelvendt Blik, spillende paa Lyra. Paa den anden Basrelief sees en Victoria med Palmegrenen i den høire og Laurbærgrenen i den venstre Haand, og det tredje forestiller Sorgespillet og Historiens Muse, som hvor paa sin Side svæver hen mod Verdenskuglen, hvorpaa Navnet „Schiller“ staaer skrevet. Over Kuglen er Digterens Stjerne fremstillet i Form af en Comet, og under den svæver Ornen med Digterens Værker, en Rolle, i Riberne. Allernæderst ser man den Af døds Gødsels; og Dødsmaaned betegnede ved Scorpionen og Lyren. Kongen af Baiern har paa ny tilfattet Selskabet for dette Monuments Oprettelse et Bidrag af 1000 fl. (Dansk Kunstblad).

Omfojningerne ved at bringe Mad. Malibrans Lig fra Manchester til Belgien anslaaes, iberegnet Rettsgebyrterne og den ny Begravelse i Belgien, til 1,200 Pd. St. Den største Deel af denne store Sum var nærved at have været bleven en forgæves Udgift, og det syntes som om intet af de Lande, der strede om Besiddelsen af hendes Stov, vilde have kommet til at eie det; thi Dampskibet, som skulde føre Liget over Havet, var i den sidste frygtelige Storm i saa stor Fare, at det kun ved den overordentligste Anstrengelse lykkedes at frelse det fra fuldkommen Undergang.

I Neapel har den hellige Jomfrue aabenbaret sig for en Præst og fortalt ham, at Choleraen skulde ophøre den 8de December. Den gode Mand var saa overbevist om Rigtigheden af denne Forudsigelse, at han og hans Brødre i Herren strax foranstaltede en stor Procession. Det slog forresten ikke ind dengang.

Dette Blad udbringes Abbonenterne af "Dagen" for 2 Rbdlr. 24 s. Selv, eller 2 Rbdlr. 24 s. i Sedler og Legn, kvartaliter, for begge Blade tillige. — Subscription modtages i Stormgaden Nr. 186, 1ste Sal.

Trykt i det Kjøbenhavnske Officin